

Ξίρω τραγούδια νά σου 'πώ μί γλώσσα σάν ροδάκι,
 πού θά φωνάζει: «θάνει.»
 Ξίρω τραγούδια νά σου 'πώ, μιά τ'άχω 'στό τέταρτί,
 είναι μακρὰ τό σπῆτι μου, ποῖς πάει νά τό φέρη ;

Κι ἡ κυρία Φαδουλῆ μέ τ' ἄνκτορο ἠμλεῖ.

Ἡ Φ. — Ἀγαπημένε Βασιλεῖ, 'στὴς τόσαις φασαρίαις
 δὲν ἔχουν γιὰ τὰ λούφα των παραδῆς κι' ἡ κυρία,
 καὶ τώρα πού 'στά μαγαζιά δὲν πᾶν ἀπ' τὰ χερᾶμματα,
 γιὰ τὴ σοφία δυνατὸ τῆς ἐπιπασε μεράκι,
 καὶ τρέχουν εἰς τὸν Παρνασσὸ γιὰ νά μαθαίνουν γράμματα
 ἀπὸ τὸν Ἀργυρόπουλο κι' ἀπὸ τὸν Μηλιεράκη.

Γιὰ φιγουρίνα καθεμιά σπανίως κελαιδεῖ
 κι' ἄμα δὲν πᾶν 'στά μαγαζιά τὸ ρίχνουν 'στὴ σπουδῆ.
 Ἄϊρων ιδιότητας μαθαίνουν 'στὸ μπουτό,
 γιὰ τὸν ἀέρα συζήτουν κι' ἄρα βάζουν μπλάστρι,
 καὶ σήμερ' ἔν φουσκώνωμε, τὸ φρούσκωμά μας τοῦτο
 δὲν εἶναι ἄλλο τίποτα παρ' ἔν' ἀνιμογιάστρι.

Τόσαις κυρίαῖς ντιστεγάι, στολὴ τῶν Ἀθηνῶν,
 φοραῦν φουστάνια περὸν καὶ τρύπηα σιβαλέτα,
 καὶ μῆτε κἄν 'στάς προβολὰς εἰκόνας φωτεινῶν
 δὲν βλέπομε ζωγραφιστὴ καινούρια ντουαλέτα.

Πολλοίς θά βγούμε Σιβινῆ καὶ Στάελ μί τὸ ζέρι,
 τῆς δὲ σοφίας ἡ Θεὰ καὶ τοῦ Διὸς ἡ κόρη,
 σάν 'δῆ πῶς δλαῖς ἔγιναν εἰς τὴν σοφία σπύρτα,
 θ' ἀργίστη τὴν κουβερσασαὸν μί τῆς σοφίας κοκίταις,
 καὶ θά κρατῆ τοὺς κότσους μας μί κλάδους ἀπὸ μύρτα
 γιὰτι δὲν ἔβλωμε λεπτὸ νά πάρωμε φορκίταις.

Ποῦ παραδῆς γιὰ νά τρέξω
 μίς 'στὸ κάθε μαγαζί ;
 τῆς βιτρίνας τοῦ ἀπ' ἔσω
 βλέπω τώρα σάν χαζή.

Κι' αἰθερία σάν Τραχιλάτα
 ξαναπέρας ἀπ' ἰκεῖ,
 ἀπ' τὴν ἔρημη τὴν στρατά,
 πού τὴν λέν Ἑρμαϊκή.

'Ἄλλ' ἀντί νά τρέξῃ ἡ πῆχυ
 ὅπως πρῶτα — συμφορά ! —
 ἐλατῆγε τὴν μαύρη τὸχη
 καθ' ἑμπόρου φοουκαρά.

Κι' ἀπ' τὴν μπόλικη πραγμάτα
 ἓνα τοῖτι μοναχό,
 ἓνα πῆρα γιὰ τὰ μάτια,
 τὸ πῆρ σκούρο καὶ φτωχό.

Δὲν βγαίνει ἔξω μιά στιγμὴ κι' ἀμόντε πᾶν οἱ στίχοι
 κι' ἡ τόση μας ζωτιὰ,
 ἀλλ' ὅμως ξίρω πῶς κι' αὐτοῖ τοῦ Παλατιοῦ οἱ τοῖχοι
 ἔχουν μεγάλ' αὐτιά,

κι' ὄλα τὰκούς κι' ἡ κλάψη μας τὸ στήθος σου σπαράζει
 κι' ἔν δὲν προβαίνης νά μας 'δῆς γι' αὐτὸ δὲν μας πιεράζει.

Δίξου συγχαρητήρια μεγάλα κι' ἀπὸ 'μίνα
 γιὰτι 'στὸν Τσαρό 'ύστηπες τὸ λάδι καὶ τὰ σῦκα μας,
 κι' ἔν σου φανοῦν τὰ λόγια μας φηγιά ξαναθρασμαμένα
 μὰ πάντοτε θά λίγεται χρυσὸ μας καὶ τ' ἰτιζίκα μας.
 Θερρὸ πῶς εἶναι περιττὸν νά σοῦ τὰ ξαναλίμε . . .
 ὅ,τ' ἔλαχεμ τὸ 'φάγαμε καὶ σήμερὰ τὸ κλαίμε.

Καὶ τὸ κάθε της παιδί ἀρχινᾷ νά τραγουδᾷ.

Βασιλεῖ μου, πηδῶ 'σάν ἀρούδι,
 κι' ἡ μαμὰ μου μοῦ λέγ' ἡ μαριόλα
 νά σοῦ ψάλλω καινούριε τραγούδι
 μὲ χαζάδες τοῦ Λίγο ἀπ' ὄλα.

Βασιλεῖ μου, μὰθε οἱ λατρεύω,
 κι' ἓνα φράγκο μόνο σοῦ γυρεύω.
 Ξαναμάθε, χορτασμένε Θρόνε,
 πῶς καμπόσοι 'ξέμαθαν νά τρώνε.

Ἡ κυρὴ μας ἡ δακκάλα,
 πούναι πάντοτε γλωμῆ,
 μοῦ ζῆτοσε μίσα 'στ' ἄλλα
 νά τῆς πάω καὶ ψωμί.

Κι' ἐπειδὴ δὲν τῆς τὸ πῆγα
 μούδαλε μνησενικό,
 μ' ἔδωκε μὲ μαύρη φήγα,
 μ' ἄφρησε καὶ νηστικό.

Εἶπαμε ἀπ' ὄλα,
 λίγα καὶ καλά . . .
 ρίξε μας μιά φλόγα
 Σὺ πού τρέφῃ 'ψηλά.

(Εἶπαν αὐτὰ καὶ τοῦ χοροῦ τοῦς πᾶντε τὸ δαιμόνιον
 κι' ὄλοι μαζὶ χοροπηδοῦν καὶ λέν τὸ Πολυχρόνιον.)

Καὶ καμπόσας ποικιλίας μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Τὴν μόννη Περιοικὴν Ἑστίαν τοῦ Δροσίην
 τὴν πῆρε ὁ Ξενόπουλος κι' αὐτὴς τὴν διουθύνει,
 ὁ λογογράφος ὁ κομψός, ἡ πῆνα ἡ σικρῶσα,
 κι' ἀπὸ κονδύλια πάντοτε θά γράφει ἓνα κι' ἓνα,
 καὶ θά τοῦ λέν ἀπὸ παντοῦ μὲ παρακάλια τόσα :
 εἰμάν, Γρηγόρη, γράψε με συνδρομητὴ κι' ἑμένα . . .

Ὁ Φιλομοῦσαν Ὁμιλος Ἑρμῆς τῆς Μαγνησίας
 μανθάνομεν πῶς ἔλαμε προῦδος θαυμασίας
 ἀφ' ὅτου ὁ Διδάσκαλος ἑπῆγε Κλαμάς,
 εἰς μέλη δὲ πληθύνεται κι' εὐμοῦσαν συνδρομάς,
 κι' ὁ Διοικῶν Τζεβᾶτ Πασσας, ἀνὴρ μεγάλου ζήλου,
 Πρόεδρος εἶν' ἐπίτιμος τοῦ προσφιλοῦς Ὁμίλου.